

**GALERIJA
FORUM**

KULTURNO INFORMATIVNI
CENTAR ZAGREB
TESLINA 16, tel. 421-144
2. 3. – 27. 3. 1989.

GALERIJA
KOPRIVNICA

12. 5. – 29. 5. 1989.

**ZLATKO
KAUZLARIĆ
ATAČ**

atue

Za izdavača
For the publisher
SUNČANA KUNEJ

Urednik kataloga
Catalogue editor
VIŠNJA KNEZOCI

Predgovor
Preface
IVE ŠIMAT BANOV

Grafički urednik
Graphical super vision
IVICA STANČIN
ZLATKO KAUZLARIĆ ATAČ

ECCEHOMO

ZLATKO KAUZLARIĆ ATAČ

Prijevod na engleski
Translation into english
ZLATA BELAVIĆ

Fotografije
Photographies
ZDRAVKO TURKULIN
BRANKO HRKAČ

Plakat
Poster design
IVICA STANČIN
ZLATKO KAUZLARIĆ ATAČ

Tisak plakata
Printing of posters
ŽELIMIR BAKOVIĆ

Tehnička postava izložbe
Technical layout
ŽELIMIR MARTINJAK

Tisak
Printed by

WESNIR AGENCY & MARKETING

Naklada
Edition
400 komada

To je poetika koja ne može živjeti u mirnoj vodi, koja vene na tlu harmonije i blaženstva pomirljivih lica svijeta. To je poetika kojoj trebaju izazovi, koja živi od svojih (i tuđih) bijesova i nepokorenih nagona, koja sa istom sirašću ruši i ponovo uzdiže. To je poetika kojoj trebaju protivnici, koja provocira jer nju provociraju (i to je princip kružnice bez početka i kraja). To je poetika koja na *tko tebe kamenom uzvrća* željezom i čavlima od kojih se dobiva tetanus. Ona je *klin klinom* i onda kada (po C. Paveseu) četiri klina čine križ. To je biologija i filozofija istovremeno koja "osobni mazohizam pretvara u socijalni" dajući mu antropološki program.

Jasno, ovo zvuči dramatično ali svakako potvrđuje intencije jednog odnosa prema svijetu — intencije koja prezire sve ono što "isključuje moral, a često čak i strast" (Baudelaire E. Dupontu) pogotovo u vremenima u kojima se od slikarstva ne očekuju čudesna već samo elementarna relacija Ja—svijet, Ja—drugi. Stoga i ovaj slikar, crtač, scenograf, pedagog, "provokator" (svejedno kojim redoslijedom, gaji i psihološko i morfološko sjećanje na grupu "Biafra" koja nije bila plod trenutnog programa već koja je bila simbioza srodnih poimanja svijeta i slike. Ona je u Atačevom slučaju (kao i kod ostalih članova) ostala leksički i psihološki važeca. Uostalom, spomenuto bratstvo nije stajalo izvan vremena poput nekakve "djece slučaja", već (su stajali) u širokoj korespondenciji sa dobrim dijelom evropske i svjetske umjetnosti (Rocher, Caredo, Saura, Marai, Balmes, tzv. nova figuracija, naravno Bacon i dr.). Stoga se može reći da Zlatko Kauzlarić Atač bez obzira na raznorodne modalitete svojeg ostaje i morfološki i afektivno vjeran inicijalnim uvjerenjima u koja se zaklinjalo ovo nečisto bratstvo.

Naravno, na razini tih temeljnih uvjerenja uzgojeno je i ovo najnovije Atačevo djelo. I prije scena Pasije nastala su brojna djela na temu slikara i modela (papiri većih dimenzija) pri čemu ovaj umjetnik s jedne strane modulira tijelo, a s druge ga konfrontira crtežu u boji. iz tog elementarnog odnosa kolora i crte, plastičnosti i transparentnosti, kao i iz prostorne dispozicije iskošenog i skraćenog tijela, ishode i križne postaje koje ignoriraju stroge ikonografske obrasce

nahranjene običnošću i didaktičizmom teme. Stoga će u njegovim istragama, vještačenjima, procesima, suočenjima pribijanjima i padovima... svjetlucati i šljemovi i vojničke cokule i Atačevu će sliku hraniti vijesti iz novina, iz medija svih boja u brisanju vremenskih i prostornih granica pri čemu se svaka sudbina, na bilo kojem kraju svijeta, čini sudbinom priklanog u susjedstvu ili u vlastitoj postelji. To će biti podsmjeh nemoći, fatalizam svakodnevnog i teror efikasnog: izraz patnje stoga postaje stanje. Jer sasvim je normalno da u tom svijetu umjesto toplih obloga bubrezima palica sudi te da maske definitivno zamjenjuju lica. I mada se čini jednostavnim, sadržaj te slike u konvencionalnom smislu teško je izvesti iz Atačevskog dinamizma i ekspresivnog aktivizma retorike bola. Stoga i u njegovoj slici Krist pomalo gubi vrijednost simbola: to je više svijest križa a manje trpećeg Boga—Čovjeka.

U razini jezika ta je Atačeva slika bogata otvorenim i latentnim nakanama i ona će u korist teme pristajati i da mijenja spol: da iz štafelajne slike nastane instalacija, iz instalacije objekt, a iz ovog ambijent. Otvoreno čitanjima ona će pokušati povezati (ne krijući grubost sraza suprotstavljenih mogućnosti) idealno i amorfnu, meko i tvrdo, nježnu grafiju i slučajnu gvalju, duboki reljef boje i lazurne prozračne nanose. A njegovo djelo uključuje i samu volju materijala koji stvara bogatu konfiguraciju Atačeve slike.

Stoga i njegovo djelo ukazuje na stvarnu a ne samo na predodžbenu prirodu slike jer je uloga i materije i crte posve jasna mada ponekad crtež (a to je glavni element Atačeve forme i jezika) u svojoj ikoničkoj intenciji pred naletima slučaja ostaje brisan pritom ne gubeći nikada ulogu egzistencijalne obavijesti.

Slikar poput Atača voli se ponekad naći i u tuđoj koži. On je osjetljiv na pogled drugog i tuđi mu se nemir čini vlastitim i podjednako mu biva dragocijen. Nije to tlo simplificirane i vulgarno uprošćene "provokacije" nego je to suptilnija sprega lucidnog i nagonskog, u slici koja nastoji naglasiti raskid na pitomošću ljudske naravi.

Ive Šimat Banov

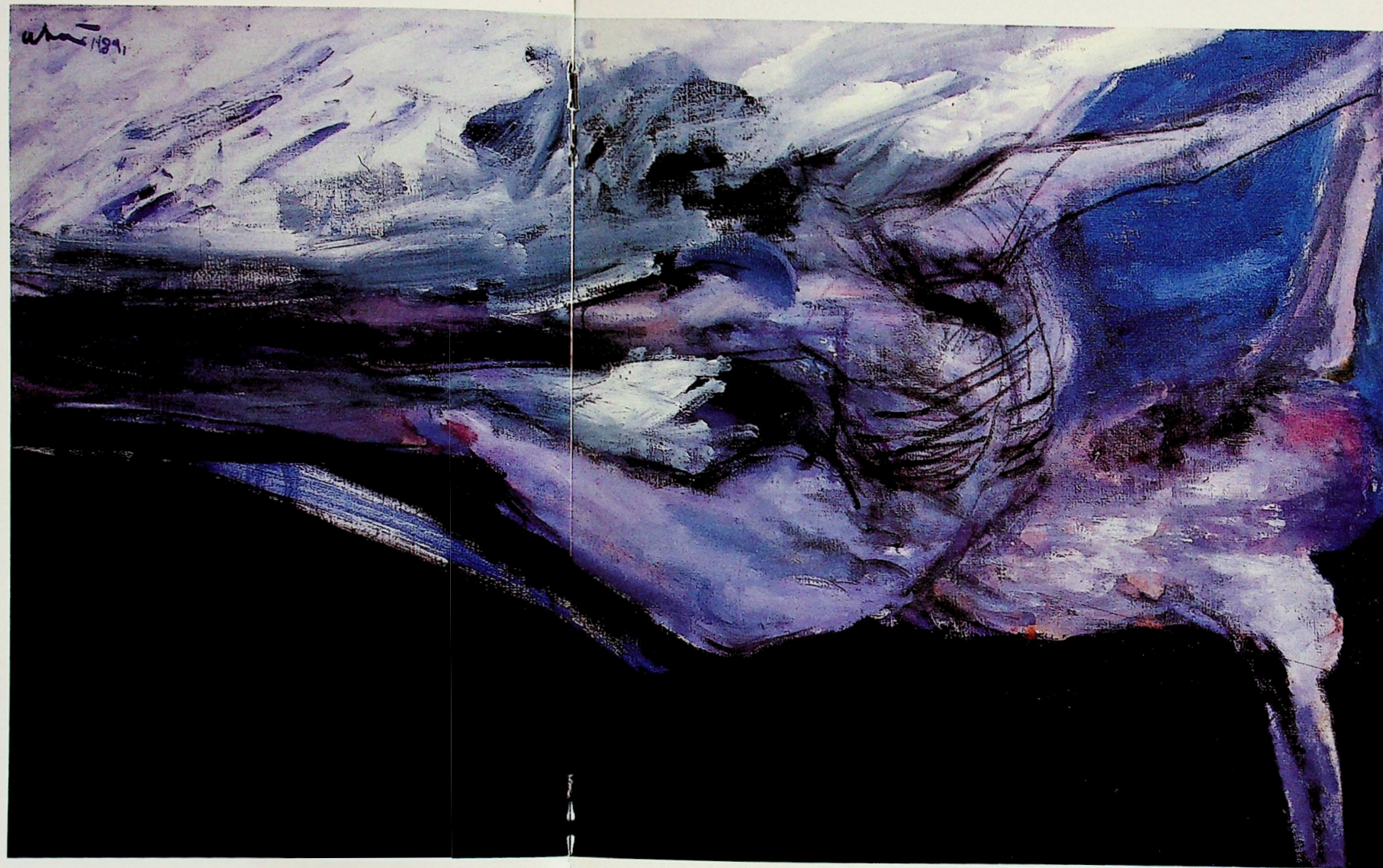

about 1985

That is the 'poetics' that couldn't come to life on still waters, or rather, it would die upon the soil of harmony and among the world's peace—making faces of beatitude. That is the poetics in need of a challenge, that lives on its and other's fury and unbeatable instincts, that with the same passion would first destroy and later elevate. That is the poetics in need of opposition, it would provoke being provoked itself (following the circle principle with no starting point and therefore no end). That is the poetics of "FORGIVE US OUR TRESPASSES..." that

would return the blow by iron and nails—later inducing tetanus. That is the "GIVING AS GOOD AS ONE GETS" (quoting C. Pavese) with four nails forming the cross. That is the biology and the philosophy at the same instant, which would transform the "personal masochism into the social one"—giving it an anthropological programme.

This sounds dramatic of course, but nevertheless underlines the intention of a special relationship to the world—the intention that would despise all which "excludes the

morality and even the passion sometimes" (Baudelaire to E. Dupont) and all that at times, when out of painting no wanders are to be expected but a basic relation of Me and the World or Me and the Others disclosure. Therefore this provoking man, whether a painter or a drawer, a scenographer or a professor (no matter what the order) would nourish the psychological and morphological remembrance of the "Biafra" group, that wasn't born out of the programmatic moment but was a symbiosis of the similar world and painting notion. In Atac's case (as in the case of other group's members) this remains lexically and psychologically valid. As a matter of fact—the tribe mentioned wasn't rooted out of the time as some "unwanted children" were, but corresponded to a great deal of European and world's art (Rocher, Caredo, Saura, Marai, Balmes that is the New Figuration, and Bacon, of course). So, for Zlatko Kauzlaric Atac, no matter what variety of expression uses, could be said that he is and will be morphologically and emotionally true to his initial beliefs to which that "unclean brotherhood" vouched for.

Upon those basic beliefs the newest Atac's work has of course been bred. Even before the Passion, he created numerous works all having for the theme the painter and his model (larger format drawings) where, on one hand, the artist is modelling the nude human figure and on the other, he is confronting it with the coloured drawing. From that basic colour and a dash, plasticity and transparency, as well as from the perspective irregularity of a curved and contracted body, the Stations of the Cross are born, that ignore the strict iconographic models fed mostly of theme's simplicity and didactics. In his inquests, expertises, trials, identifications, nailings and falls therefore, the helmets and soldier's boots would shine, and Atac's paintings would be fed by newspaper clippings from all the multicoloured media, that would wipe out all the time and space limits and which, a particular fate in any part of the world would seem the fate of a man, whose throat has been cut in the neighborhood or in one's own bed. That will be the sardonic impotent smile, the everyday fatality or

efficiency of the terror: therefore the expression of suffering is becoming a status. Because it is altogether normal that instead of a hot compress the truncheon should hit one's kidneys and masks should definitely cover faces. And though it seems simple, from Atac's dynamism and expressionistic pain activism it is rather difficult to derive the painting's subject matter in the conventional sense of it. Therefore, Christ would lose a bit in that symbolic value in his paintings: the consciousness of the cross would be more prominent than the suffering of the God—who is also a Man.

As far as the expressive level of Atac's painting is concerned, it is rich in opened and latent intentions and serving the theme it will even accept the change of sex: from the easel painting it becomes an installation, from an installation it will transform into the object and from that into an ambient. Opened to readings, it will try to link (not hiding the roughness of opposing possibilities) the ideal and the amorphous, the soft and the hard, the tender graphics and the occasional thickness, the deep physical geography of colour and the lapis lazuli transparent layers. And in his work the independent will of the material used, is accounted for, and it forms Atac's rich painting configuration.

That is why his work points out the material and not only the perspective nature of a painting. That is why the parts given to the substance and the line are completely clear, although the drawing (Atac's formal and expressive main element) in its iconographic intention is wiped of by gusts of accident—the role of existent message is not being lost by it.

Painters like Atac sometimes like being in somebody else's shoes. He is perceptive to someone's stare and the uneasiness of another, seems his own and is equally cherished. This is not the ground for easily understood and commonly simplified "provocation", but the more subtle combination of the lucid and the instinctive in a painting which tries to accentuate the very parting with the tameness of the human nature.

BIOGRAFIJA

Zlatko Kauzlarić Atač rođen je u Koprivnici 30. lipnja 1945. god. Akademiju likovnih umjetnosti, slikarski odjel, završio je u Zagrebu 1968. god. u klasi prof. Miljenka Stančića. Od 1968. god. do 1975. god bio je suradnik Majstorske radionice prof. Krste Hegedušića. Član je likovne grupe "Biafra" od 1970. god tj. od godine njenog osnutka. Na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1973. god postaje asistent, gdje sada radi kao redovni profesor. Uz slikarstvo, grafiku i grafički dizajn bavi se intenzivno scenografijom i kostimografijom. Autor je nekoliko likovnih intervencija u javnim prostorima u tehnici mozaika, zgrafita, tapiserija.

Od 1968. god sudjeluje na više od sotinu kolektivnih izložbi u zemlji i inozemstvu.

Adresa: Zlatko Kauzlarić Atač
41000 Zagreb
Tomislavov trg 6
tel. 424 937
tel. 272 017 (atelier)

NAGRADE

1968. Nagrada za slikarstvo na Majskom festivalu, Zagreb
Nagrada Akademije likovnih umjetnosti, Zagreb
1970. Nagrada "Sedam sekretata SKOJ-a", Zagreb
Nagrada za slikarstvo na 3. salonu mladih, Zagreb
1974. Otkupna nagrada na 6. izložbi Saveza udruženja likovnih umjetnika Jugoslavije, Sarajevo
Nagrada "Gavellinini večeri" za scenografiju, Zagreb
1977. Otkupna nagrada na 6. izložbi jugoslavenskog crteža, Zagreb
Otkupna nagrada na 5. Beogradskom trijenalu jugoslovenske likovne umjetnosti, Beograd
1978. Nagrada za slikarstvo 13. zagrebačkog salona, Zagreb
Otkupna nagrada SIZ-a kulture na 10. zagrebačkoj izložbi jugoslavenske grafike, Zagreb
Otkupna nagrada XIII Likanale, Nagrada revije "Studio" za najbolje scenografsko ostvarenje sezone 1977/78. na "Gavellinim večerima", Zagreb
Nagrada Udruženja kazališnih kritičara SR Hrvatske za najbolju scenografiju i kostimografiju sezone 1977/78., Zagreb
1979. Nagrada revije "Studio" za kostimografiju ("Gavelline večeri"), Zagreb
1980. Nagrada Udruženja kazališnih kritičara SR Hrvatske za najuspješnije scenografsko ostvarenje sezone 1979/80., Zagreb
1981. Otkupna nagrada 8. zagrebačke izložbe jugoslavenskog crteža, Zagreb
1983. Otkupna nagrada 9. zagrebačke izložbe jugoslavenskog crteža, Zagreb
1986. Velika nagrada 21. zagrebačkog salona, Zagreb
1987. Nagrada Udruženja kazališnih kritičara SR Hrvatske za sezonu 1986/87. Zagreb
Godišnja nagrada "Vladimir Nazor", Zagreb

SAMOSTALNE IZLOŽBE

1961. Koprivnica, Muzej grada Koprivnice
1969. Koprivnica, Muzej grada Koprivnice
1970. Zagreb, Klub samoupravljača Zagreb
1971. Beograd, Galerija Doma JNA
Dubrovnik, Kazalište "Marin Držić"
Rijeka, Izložbeni salon Doma JNA
Koprivnica, Hotel "Podravka"
- 1971/72. Paris, Galerie Lambert
1974. Zagreb, Galerija "Izlog"
Zagreb, Knjižnica "Zaprude"
1975. Zurich, "Galerie Trittli"
Bern, Galerie Kurt Wahlen
1976. Zagreb, Galerija "Josip Račić"
1977. Zagreb, Galerija "Izlog"
Zagreb, Galerija "Josip Račić"
1978. Zurich, "Galerie Trittli"
Basel, "Galerie Actual"
1981. Karlovac, "Galerija ZILIK"
London, Kluturno informativni centar Kluba Jugoslavena
1982. Zagreb, Galerija SKUC—a (Inscenacije,
Velika Gorica, Galerija Galženica ("Od crteža do scene")
Zagreb, Galerija Schira -(crteži)
1984. Ljubljana, Galerija Ars (scenografije i kostimografije u SNG Ljubljana)
Koprivnica, "Galerija Koprivnica"
Niš, Galerija savremene likovne umetnosti
Zagreb, Galerija Doma JNA (monografska izložba)
Zagreb, Umjetnički paviljon "Slikar i kazalište"
1985. Ljubljana, Galerija Ars
1986. Zagreb, Galerija "Miroslav Kraljević"
1987. Zagreb, Palainovka "U spomen slikaru Stančiću"
Zagreb, Dramsko kazalište Gavella (portreti i scenografske skice)
1988. Karlovac, Zorin Dom
1989. Zagreb, Galerija Forum

POPIS IZLOŽENIH RADOVA

1. SLIKAR MODEL SAM SEBI, 1985.g.
160 x 220 cm, komb. teh.
2. SLIKAR I MODEL, 1985.g.
151 x 209 cm, komb. teh.
3. U SPOMEN DALIU, 1989.g.
150 x 300 cm, komb. teh.
4. POKUŠAJ BIJEGA, 1989.g.
81 x 130 cm, acrylic - ulje
5. PAD, 1989.g.
116 x 244 cm, komb. teh.
6. ISUS, 1987.g.
65 x 92 cm, ulje na platnu
7. NEBO I ZEMLJA, 1989.g.
100 x 150 cm, komb. teh.
8. POSLJEDNJA VEČERA, 1989.g.
180 x 273 cm, ugljen
9. PAD II, 1989.g.
116 x 244 cm, komb. teh.
10. ONAJ KOJI JE BEZ GRIJEHA NEKA PRVI BACI KAMEN, 1989.g.
100 x 150 cm, komb. teh.

**ČLANOVI GALERIJE
FORUM
MEMBERS OF THE
FORUM GALLERY**

KOSTA ANGELI RADOVANI
BELIZAR BAHORIĆ
JOSIP DIMINIĆ
IVO FRISČIĆ
RAUL GOLDONI (1919–1983)
STANKO JANČIĆ
NIVES KAVURIĆ-KURTOVIĆ
ZLATKO KESER
EUGEN KOKOT
ANTE KUDUZ
FERDINAND KULMER
IVAN LOVRENČIĆ
EDO MURTIĆ
DALIBOR PARAĆ
ŠIME PERIĆ
OTON POSTRUŽNIK (1900–1978)
ZLATKO PRICA
NIKOLA REISER
MARIJA UJEVIĆ-GALETOMIĆ
GORANKA VRUS-MURTIĆ

**U GALERIJI FORUM IZLAGALI SU
EXHIBITIONS IN THE FORUM
GALLERY**

FERDINAND KULMER
GIUSEPPE ZIGANA
LAZAR VOZAREVIĆ
JOAN MIRO
NIKOLA REISER
EDO MURTIĆ
IVAN LOVRENČIĆ
ZLATKO PRICA
IVO SEBALJ
VASKO LIPOVAC
ANTE KUDUZ
ŠIME PERIĆ
ACHILLE PERILLI
OTON POSTRUŽNIK
EMILIO VEDOVA
FRANO ŠIMUNOVIĆ
KSENIJA KANTOCI
STEVO BINIČKI
NIVES KAVURIĆ-KURTOVIĆ
RICHARD MORTENSEN
IVO FRISČIĆ
VIRGILIJE NEVJESTIĆ
MILIVOJE NIKOLAJEVIĆ
LOJZE SPACAL
TONI BENETTON
BOŠKO PETROVIĆ
LJUBOMIR PERČINLIĆ
GORANKA VRUS-MURTIĆ
JOSIP DIMINIĆ
ANTE JAKIĆ
NIKOLA KOYDL
RAUL GOLDONI
PREDRAG NEŠKOVIĆ
DALIBOR PARAĆ
PETAR HADŽI BOŠKOV
BOGDAN BOGDANOVIĆ
ALBERT KINERT
MILE SKRAČIĆ
SPASE KUNOVSKI
BORO MITRIČESKI
FADIL VEJZOVIĆ
PIERO TARTICHIO
VLADIMIR STRAŽA
BELIZAR BAHORIĆ
BRANKO RUŽIĆ
GRAFIČARI IZ HAMBURGA
SUVRREMNI UMJETNICI IZ
SR MAKEDONIJE
MERSAD BERBER
MIODRAG B. PROTIĆ
STANKO JANČIĆ
ANTE KAŠTELANČIĆ
ROBERT RAUSCHENBERG
KOSTA ANGELI RADOVANI
OTO LOGO
MILAN KONJOVIĆ
PETAR MAZEV
GUALTIERO MOCENNI
LJUBOMIR KARINA
RATKO JANJIĆ-JOBO
STOJAN ČELIĆ
ISMAR MUJEZINOVIĆ
EUGEN KOKOT
ŽIVA KRAUS
MARIJA UJEVIĆ-GALETOMIĆ
MAJA DOLENCIĆ-MALEŠEVIĆ

DRAGO TRŠAR
ANDREJ JEMEC
ELIZABETH FRANZHEIM
SUVRREMNA UMJETNOST
KOSOVA
JEAN MESSAGIER
TADEUSZ LAPINSKI
IVO KALINA
MATKO TREBOTIĆ
GRUPA MLADIH AUTORA IZ
ZAGREBA
ANTE MARINOVIĆ
MUSLIM MULLIQI
AGIM CAVDARBASHA
OLGA JANČIĆ
ZLATKO KESER
ĐURO PULITIKA
SLAVKO KOPAČ
SHYQRI NIMANI
LUKŠA PEKO
BORIS DOGAN
DORA KOVAČEVIĆ
SOFIJA NALETILIĆ-PENAVUŠA
GLIGOR ČEMERSKI
JOSIP BIFFEL
KUZMA KOVAČIĆ
STANKO POSAVEC
ENGJELL BERISHA-BEFRE
DUŠKO ŠIBL
LJUBOMIR STAHOV
ĐURO SEDER
ŠIME VULAS
JASNA MARETIĆ
ŠPANJOLSKO KIPARSTVO MULTIPLA
TRINAEST SOVJETSKIH GRAFIČARA
MIRO VUČO
RODOLJUB ANASTASOV
CARLO CIUSSI
KAŽIMIR HRASTE
KLAVDIJ TUTTA
GIORGIO BORDINI